

چقدر دوست داشتیم که پرسپولیس به عنوان یک تیم ایرانی دیگر جام قهرمانی آسیا را بگیرد و برود پیش آن دو تیم قبلی؛ استقلال و پاس تهران. البته الان دیگر پاس وجود ندارد اما به هر حال افتخار آتش پابر جاست. و چقدر دیروز پرسپولیس خوب بود و از حریف هیچ کم که نه، زیاد هم داشت و در بسیاری دقیق و لحظات از اولسان سربود. اما انگار قرار نیست این آخرین سال قرن برای ورزش ما و برای فوتبال ما خوشحالی بزرگی به همراه داشته باشد. انگار همه چیز دست به دست هم داده تا خوشحالی های ما به قرن بعدی موکول شود. حالا همه باید دوباره با وعده «نمیر تا بهار بیاید» منتظر فینال بعدی باشیم. حیف شد؛ خیلی حیف شد.

